

Izhaja
dvakrat na mesec
ter stane za vse
leto 1 K 60 vin.,
za pol leta 1 K.

Naročnina in inserati
blagovolijo naj se
preletati upravništvu
„Rodoljuba“ v Lju-
bljani, vsi spisi in
kopiji pa uredni-
štvu „Rodoljuba“.

RODOLJUB

Za oznanila
plačuje se od štiri-
stopne petit-vrste
16 vin. če se enkrat
tiska; 24 vin. če
se 2krat, in 30 vin.
če se 3krat ali več-
krat tiska.

Pisma izvolijo naj
se frankirati.
Rokopisi se ne
vračajo.

16. števil.

V Ljubljani, dne 20. avgusta 1903.

XIII. leto.

Spreobrnjeni Šuklje.

Dne 13. avgusta anno Domini 1903. se je v Ljubljani sicer ne javno, pač pa vzpričo zaupnikov katoliške stranke izvršilo slovesno spreobrnjenje dvornega svetnika Šukljeja. Mož, ki je skoro četrt stoletja visoko držal zastavo liberalizma, ki se je boril z vnemo in vstrajnostjo, kakor jo dajeta samo globoko prepričanje za zmago liberalnih načel, ta mož je dne 13. t. m. javno preskočil v tabor one stranke, katero je skoro četrt stoletja neizprosno pobijal, in ki mu je to nasprotje vračala z najstrupenejšim sovraštvom.

Taki slučaj, kakor je Šukljejevo politično spreobrnjenje, so redki. Zgodi se pač, da se odcepljajo ljudje od stranke, s katero so dolgo časa hodili in da prestopajo k nasprotni stranki, ali tako delajo navadno le politični maroderji, ljudje, ki iščejo v politiki svojo korist, možje, ki se pridružujejo različnim strankam iz egoističnih nagibov. Kdor kaj dá na moško čast in na moški ponos, tisti ne postopa tako, nikdar in za nobeno ceno.

Zgodi se večkrat, da pride kak politik v položaj, da se več ne strinja s svojo stranko in da mu njegovo prepričanje ne dopušča, da bi še dalje ostal pri svoji stranki. A če je dotičnik mož v pravem pomenu besede, izvaja iz tega naravno konsekvenco in se umakne iz političnega življenja ali ustanovi svojo posebno stranko, nikdar pa se ne poniža tako globoko, da bi preskočil v tabor svojih sovražnikov. Samo v časih kondotijerov se je primerjalo, da je kak vojskovodja služil danes temu vladarju, jutri pa drugemu, a to so bili ljudje, ki so svoje meče prodajali, kdor jih je bolje plačal.

Šuklje se je torej spreobrnil. Pripravljal se je dolgo časa na ta korak. Že pred tremi leti je razglasil, da se je v njem izvršil »notranji prevrat«, da se prišteva zopet ogromnemu krogu vernih katoličanov, da izpolnjuje cerkvene zapovedi in verske dolžnosti. A tedaj je imel še namen, ostati zvest sam sebi in ponosno je na adresu dr. Šusteršiča pisal: »Ni česar ne zahtevam od nikogar, najmanj od privržencev Vaše stranke, g. doktor!« In ne tri leta po tej izjavi je Šuklje stopil pred zaupnike tiste stranke, ki jo vodi dr. Šusteršič; pred tremi leti je Šuklje rekel, da bi najmanj od privržencev dr. Šusteršiča kaj zahteval, sedaj pa je ponižno ob roki dr. Šusteršiča stopil pred te iste ljudi in jih prosil zaupanja in mandata.

In s smelostjo, ki more računati le na politično kratkovidnost in neizobraženost, se upa Šuklje sedaj zahtevati, da se pravzaprav ni čisto nič spremenil in da se niti za las

ni umaknil od svobodomiselnega stališča, ko se je z liberalca prelevil v klerikalca. Ta isti Šuklje pa je še l. 1900, spominjajoč se svoječasnega, tako žalostne razpadle »sprave« dobro vedel, da sta liberalizem in klerikalizem nasprotji, med katerima ni mogoče sporazumljenje. Šuklje je takrat na shodu v Novem mestu dejal, da je bil on edini, ki je odsvetoval od sprave, češ, »Vaša sprava ne bo držala, kajti razdvajajo nas ne le osebnosti in malenkosti te baže, temveč svetovni nazori.« Takrat je bil Šuklje prepričan, da med svobodomiselnim in klerikalnim stališčem zeva nepremosten prepad, da ju ločijo svetovni nazori, sedaj pa hoče javnosti natveziti, da se je v njem izvršil notranji prevrat, vsled katerega je postal klerikalec, obenem pa da se ni niti za las umaknil od svobodomiselnega stališča!!

Šuklje se v tem oziru zaman trudi. Tega ne bo nikomur na Slovenskem dopovedal. Take fraze so morda vlekli pred 25 leti, dandanes pa ne vlečejo več, ne pri klerikalcih, kaj še pri liberalcih. Črn in bel ob enem ne more nihče biti, a kdor to poskuša, doseže samo — Heiterkeits-erfolg.

Šuklje se je zapisal klerikalcem in dobi iz njihovih rok mandat. To je dejstvo, s katerim moramo računati. Če je njegovo spreobrnjenje pristno ali če je le maska, to nas ne zanima, to je sedaj samo stvar klerikalcev. Zaupali mu niso nikdar, ker jih je prevečkrat speljal na led, in mi tudi ne verjamemo, da mu sedaj zaupajo. A potrebujejo ga, ker so jo s svojo politiko zavozili, ker nimajo ne enega boljšega političnega talenta in ker potrebujejo človeka, ki njihov voziček potegne iz barja, v katerem tiči.

In Šuklje? Da bi se bil res spreobrnil, tega nismo nikdar verjeli in tega tudi danes ne verjame: Človek lahko spremeni svoj nazor v kaki konkretni stvari, ali svetovnih nazorov, vodilnih načel, ki si jih je pridobil v dobi moške zrelosti, teh ne premeni in teh se nikdar več ne otrese. Tako je tudi s Šukljejem. V svojem srcu je Šuklje danes isti liberalca, kakor je bil pred leti, a oblekel je črno kuto, ker ima svoje posebne namene. Kakšni so ti nameni, to je za nas postranska stvar.

Na Hrvaškem zopet streljajo.

V Zaprešiču, kjer se je začela zadnja hrvaška tragedija zaradi izzivanja z madjarsko zastavo ter je padla prva hrvaška žrtev, kmet Pasarić, je prišlo včeraj zopet do krvavih spopadov. Na kolodvoru so namreč povodom cesarskega rojstnega dne izobesili isto madjarsko

zastavo, ki je provzročila smrt Pasarića. Kmetje so naskočili kolodvor ter strgali zastavo. Orožniki so sprejeli kmete s strelji. Trije kmetje so obležali na mestu mrtvi, štirje so dobili smrtnerane, mnogo jih je lahko ranjenih. V Zagrebu in po celi Hrvaški vlada strašno razburjenje. Vsi hrvaški časopisi v Zagrebu so konfiscirani. Danes na dan ogrskega praznika sv. Štefana se je bati huđega, ker se namerava zopet izobesiti madjarske zastave. — Tudi v Konščici (?) je prišlo do nemirov. Množica je baje napadla vojake s kamni, z motikami in vilami. Vojaštvo je séveda streljalo ter ubilo dve osebi, dve težko ranilo, mnogo oseb pa je lahko ranjenih. Toliko je bilo zvedeti iz nemških virov, ker, kakor rečeno, hrvaških listov ni bilo. A že to, kar smo zvedeli, je naravnost grozno ter mora uspravljati duhove na Hrvaškem znova razvneti. Kako dolgo še bodo smeli madjarski pritenci izzivati in razburjati na Hrvaškem? Ali naj patrijotični Hrvatje obhajajo rojstni dan svojega vladarja s krvnimi žrtvami? Ali hoče visoka vlada, da se bo namesto patrijotizma zasejala mržnja ter vzplapolal punt? Tako ne more iti več dalje, tu je treba odločitve: ali imajo Hrvatje svojo domovino ali so res brezpravni in brezdomovinski. Na Dunaju in v Pešti menda hočejo imeti zadnje.

Ustaja v Macedoniji.

Nikakega dvoma ni več, da se zmede na Balkanu ne bodo mogle poravnati mirnim potom. Le z velikim naporom se tišči k tlom plamen, ki grozi vsak čas vzplapolati po celem polotoku. Ne le v Macedoniji in v Albaniji, tudi v Srbiji in Bolgariji opasno vre. Rusija je vsled umorov dveh svojih konzulov toliko prizadeta, da se pač ne bo mogla splošni ustaji zoper turško krutovlado ustavljati. K temu še pride vest, da se ruski podkonzul Mandelstamm, ki je odšel pred šestimi dnevi iz Peča v Monastir, od takrat pogreša. Morda ga je zadela enaka usoda kot tovariša Ščerbinu in Rostkovskega.

V okrajih Solun in Monastir se nadaljuje klanje in požiganje. Pri Krečovu je bil veliki spopad med ustaši in turškim vojaštvom. Ustaši so izgubili 25 mož. Albanci v Monastiru se vedejo zopet skrajno predrzno. Železniški most pri Florini so ustaši razdejali. Bolgarska vlada še vedno dela ustašem razne zapreke, vsled česar je prebivalstvo do skrajnosti razburjeno. Ministrski predsednik je zabranil Macedoncem prekorati mejo, da pohite na pomoč svojim bratom. Istotako se poroča, da je bolgarska vlada zaprla ustaška po-

veljnika Zončeva in Jankova. Toda s tem ne zadrži katastrofe.

Neki italijanski dopisnik je imel razgovor z ustaškim vodjo Kristosom, ki je povedal, da imajo ustaši dovolj dinamita, ki si ga sami delajo. Glede Srbov je izpovedal, da so postali prijatelji ustašev, ter bo v najkrajšem času ustaja napočila tudi po celi Stari Srbiji. Ustaši so zasedli najvažnejše mesto Kruševo ter razobesili svoje zastave. Pri Vodeni so napadli turško pošto ter odvzeli 25.000 funtov šterlingov. V Sofijo sta sklicala Miletić in Georgov shod vseh strank. Shod se je izrekel, da je dolžnost vsakega Bolgara, ustaše v vsakem oziru podpirati ter se je izrekel tudi upanje, da se Srbija pridruži Bolgariji v macedonskem vprašanju. Tako sodi ljudstvo in proti njegovi volji bo vsako vladno prizadevanje zaman.

Vedno bolj prevladuje mnenje, da imajo Turki tajne zarote, ki preže po življenju Evropejcem. Med zarotniki so tudi vojaki in orožniki. Le tako si je mogoče tolmačiti umor ruskega konzula Rostkovskega. Saj pa je tudi vojno sodišče neposredno pritrdilo, da je orožnik Halim postopal kot član zarote, kajti morilca in enega sodruga je obsodilo na smrt ter ju dne 13. t. m. na mestu atentata obesilo. Obsojena sta bila še dva druga orožnika na 15, oziroma 5 let ječe, dva turška častnika, ki sta sramotila mrtvega konzula, sta bila degradirana. Kako fanatizirano je turško vojaštvo, kaže slučaj, ki se je pripetil v Peču nekemu uglednemu Avstrijcu. Turška straža mu je zastavila pot s klicem »Kim-dir-o?« (Kdo tukaj?) Avstrijec je odgovoril: »Avstrijan«, nakar je zarenčal vojak: »Geri kjöpök!« (Nazaj, pes!)

Neki ugleden vodja ustašev se je izjavil, da so dosedanji dogodki na Balkanu le začetek splošne ustaje, ki bo obsela balkanske dežele. Danga velike ustaje še ni prišel, toda potrebno streljivo je že pripravljeno. To sluti menda tudi Turška, ki je znova naročila pri Kruppu 265 topov.

Domače in razne novice.

— **Klerikalna omika.** Z Jesenic se nam piše: Dne 12. t. m. vršil se je protestantovski pogreb otroka slovenskega čevljarskega mojstra Trojerja. Sprevod je šel mirno in po svojem obredu od hiše žalosti na pokopališče. Pri zgornji Kraševčevi prodajalni se je oglasila neka klerikalna ženska ter se izrazila: »fej, to je grdo« ter je pljuvala za pogrebci. Pri Gregorjevčevi hiši na Jesenicah se je tamošnja prodajalka živeža tudi oglasila s psovko »to je protestantovska banda«. Klerikalna omika, kje si? Ali katoliški duhovniki take uče tiste reveže, ki jim še kaj verjamejo. Tukaj na Jesenicah kmalu ne bodo protestantje varni

pri belem dnevu, nositi svoje rajnke na omenjeni prostor za mrtve ter jih bodo morali doma pokopavati na vrtih. Ali je to omika? Ali je to lepo? Ali so to tudi Kristusovi nauki? Ni li Kristus rekel, ljubite tudi svoje sovražnike. Klerikalci pa na javnih prostorih mirne pogrebce grdo zasramujejo! To je škandal!

— **Adjunkt Polenšek.** Pod tem stereotipnim naslovom smo že nekajkrat poročali o činih, katere je ta justični junak zakrivil dosedaj kot preiskovalni sodnik v Vipavi. Občinstvu je tedaj tudi že popolnoma znana zadeva, ki se tiče treh poštetih vipavskih mož, namreč Josipa Ferjančiča iz Slapa, Josipa Rondiča iz Slapa in Filipa Cigoja iz Podrage. Poročali smo svoj čas, da so bili ti možje od orožnikov pri belem dnevu prijati, uklejnjeni in — meni nič tebi nič — naravnost s polja od dela odgnani v zapor in so tamkaj zdihovali celih **24 dni.** In zakaj? Zato, ker so se pred štirinajstimi leti, v noči od 23. na 24. aprila leta 1889. z nekim Francetom Turkom iz Gabrij spopadli in ga malo potipali radi tega, ker je »fant« celo popoldne z njimi popival, plačal pa nič, marveč na tihem odnesel svoje pete. Blizu Slapa so ga omenjeni trije dohiteli in napravili ž njim pravični obračun, pri čemur je Turk poplačal svoj delež z 80 krajcarji in dobil seveda tudi nekaj — opominov in spominov na trdo vsjojo kožo. To je vse, kar se je zgodilo tisto noč. In leto za letom je minulo in trava je zarasla ves ta fantovski »čin«, nihče več ni mislil in sanjal o tej nedolžni — vipavski pravljici. Med tem so vsi tačasni veseli fantje postali resni možje, marljivi posestniki in dobri rodbinski očetje, katerim je božja usoda naklonila obilo božjega blagoslova. Vendar — nesreča nikdar ne miruje in nečuveni strasti vipavskih klerikalcev je dobrodošlo vsako sredstvo, spraviti svoje politične nasprotnike v sramoto in nesrečo. In zgodilo se je, da je iz te opisane nočne dogodbe s pomočjo najgrših denuncijantov, kar jih je kdaj živelo v Vipavi, čez 14 let naraslo sprva — hudodelstvo ropa, ki se je končno v vipavskem sodišču pod spetnimi rokami adj. Polenška spremenilo v hud. javnega nasilstva in prestopka zoper telesno varnost. Vsi ugovori zoper to obtožbo so se zavrgli. In dne 14. t. m. se je vršila pred ljubljansko deželno sodnijo glavna razprava proti omenjenim trem nesrečnejšem. In čujte, kaj se je zgodilo? Vsi trije obtoženci so bili oproščeni, **popolnoma oproščeni** in so po tolikem, nedolžno prestanem strahu dobili tedaj vendarle sijajno zadoščenje. — Tako se je tedaj končala ta vipavska tragedija. In vsakdo, kdor je z zanimanjem sledil tej preznačilni razpravi, moral je hkoncu nehote vsklikniti: »Adjunkt Polenšek«. Pribiti hočemo le, da je neka priča, Janez Petrič, v Ljubljani govoril — recimo — popolnoma drugače, nego v Vipavi pred Polenškom. In tudi v Ljubljani stoprav je prišel do besede neka priča Jernej Žorž, ki je potrdiril, da je »oropani« Franc Turk sam ponudil tačas Slapčanom denar in še uro, da so mu pa leti vrnili uro in obdržali le denar. In tudi poškodovani »France

Turk«, ki je do tedaj zahteval 1000 kron odškodnine, je vsled prizadevanja zagovornika dr. Vođuška moral z resnico na dan in izkazalo se je, da je za vse, kar se mu je tačas žalega zgodilo, že davno — kraljevo poplačan. Tako je tedaj ta kazenski slučaj kočan in končano je tudi postopanje pred sodnijo. S tem pa ni rečeno, da se »ta kriminaličen unikum« odda in vrže v našo registraturo, v registraturo javnosti. Kakor smo že svoj čas naznanili, se stvar sedaj obrne in le radovedni smo, kako da bodo višji faktorji, — ki so se dosedaj vedno zavzemali za slavnega in na vsem tem nedolžnega Polenška, — sodili končno o tem slučaju. Že danes pa vprašamo, kdo da jim bode povrnil škodo, kdo jih bode odškodoval za sramoto, da so uklejnjeni korakali pred orožniki in sedeli kar več tednov v zaporu, kako bo plačilo za veliki strah, ki so ga prebili Josip Ferjančič in Filip Rondič in vsled kojega je Filip Cigoj celo — nevarno obolel?

— **Delavskemu stavbnemu društvu v Ljubljani** je ministrstvo dovolilo podpore 5000 kron. To je na sebi dosti znatna podpora, ali vzpričo razmer, ki vladajo vsled slabega gospodarstva v tem društvu, ne more ta podpora nič zaleči. Delavsko stavbno društvo je edino klerikalno društvo, za katero smo vedno imeli simpatije in zato mu tudi to podporo od srca privoščimo, ali želeli je, da se stori kar je mogoče, da se društvo sanira.

— **Tržaški škof Nagl** se je ob svojem prihodu v Trst postavil na stališče, da ni ne za Nemce ne za Italijane, ne za Slovane — nego za katoličane svoje škofije. To so lepe besede, kajti v njih je obseženo, da pripoznava škof ravnopravnost vseh katoličanov. Škof Nagl pa tako samo govori — dela pa drugače. Povodom smrti papeža Leona XIII. so vsi škofje razglasili odredbe glede zadušnic itd. za umrlega papeža. Tržaški škof Nagl je te odredbe naznanil vernikom potom javnih oglasov, ki so bili samo italijanski. S tem je škof pokazal, da Slovencev ne pozna, da jih neče poznati, da jih ne smatra vrednim, da bi jim svoje odredbe naznanil v njihovem jeziku, oziroma da je on škof za Italijane. V tem, ko na ta način Slovence žali in ponižuje, pa se skuša Italijanom prikupiti še s tem, da ž njimi fraternizuje. Te dni je bil škof Nagl v Daili v Istri gost v ondotnem benediktinskem samostanu. Pri pojedini je sviral godba in škof je ognjevito aplavdiral istrski himni — bojni pesmi istrskih Lahov — tako da je »Piccolo« kar iz sebe radosti, da se škof udeležuje italijanskega narodnega entuzijazma. Naj Nagl le še kdaj reče, da ni škof ne za Nemce, ne za Italijane in ne za Slovane, nego samo za katoličane!

— **Shod dr. Tume v Bovcu.** Dr. Tuma je sklical na nedeljo, dne 17. t. m. shod svojih volilcev v Bovec. Vabilu svojega poslanca so se volilci odzvali skoro polnoštevilno. Dr. Tuma je govoril najprvo o položaju v deželnem zboru. Povdarjal je, da so nezdravim razmeram v deželnem odboru in zboru ponajveč krivi klerikalci, ki so napram Lahom skrajno

popustljivi in se niti ne upajo nasprotovati čudnemu postopanju deželnega glavarja Pajerja; razlagal je zadevo o užitnini, o brezobrestnih posojilih in o deželni blagajnici. Posebno temeljito se je bavil z hipotečno banko, pri kateri priliki je zlasti ožigosal malomarnost slovenskih deželnih odbornikov, da nista preprečila imenovanja tujca dr. Staudingerja ravnateljem deželnega hipotečnega zavoda. Nato je prešel g. poslanec na vprašanje glede podpor pogorelcem v Bovcu, dajal je nasvete, kaj je treba ukreniti in obljubil, da bode napel vse sile, da se Bovcu nakloni čim najzdatnejša podpora. Takisto je naglašal potrebo, da se napravi v Bovcu reservoir za vodo in da se posveti večja pozornost pogozdovanju bovškega okraja. Na vprašanje g. župana Šuline glede krošnjarstva in g. Kavsa glede mlekarstva je g. dr. H. Tuma dal dovoljen odgovor, nakar se je shod odobruje delovanje g. poslanca zaključil.

— **Narodna nestrpnost „Lloydovih“ uslužbencev v Trstu.** Poroča se nam, da si je pred nekaj dnevi hotel neki Slovenec ogledati arzenal avstrijskega »Lloyda« v Trstu. Vprašal je pri vhodu v arzenal stoječega vratarja prav vljudno — seveda slovensko — da li je dovoljen vstop v arzenal in če se sme isti ogledati. Vrtar je na ta vljuden odgovor odvrnil surovo in robato in rekel, da ne ume »ščavok«, to je slovensko. To je skrajna predrznost, da si upa uslužbenec družbe, ki uživa državno subvencijo, to je denar davkoplačevalcev, med katerimi so tudi Slovenci, na tako nesramen način nastopati proti Slovincem! Zahtevamo, da bode »Lloyd« dotičnega vratarja temeljito poučil, kako se ima vesti napram olikanim ljudem in da mu ni dovoljeno surovo žaliti mirnega Slovenca v njegovih narodnih čutilih. Upamo, da bode »Lloyd« storil svojo dolžnost, sicer bi morali biti uverjeni, da se take nesramnosti gode na izrečno dovoljenje »Lloydove« uprave!

— **Sreča v nesreči.** V vasi Križ na Krasu so pasli 12. t. m. živino na selskem pašniku štirje dečki. Kakor na Krasu vobče, kjer je vse polno jam, brezden in podmolov, nahaja se tudi na tem občinskem pašniku globoka, s skalami obdana jama, katero imenujejo domačini »V pečinah«. V obližju te jame so pasli tudi oni štirje dečki. Eden izmed njih — 13letni France Rezek — je splezal na skalo; a ker je premalo pazil, mu je spodrsnilo in je padel navpično v 25 metrov globoko jamo. To se je zgodilo ob 7. uri zjutraj. Ostali dečki si iz strahu niso upali o dogodivši se nesreči nikomur ničesar povedati. Šele zvečer ob 9. uri se je nekaterim vaščanom posrečilo dečkom izvabiti težko izpoved. Vaščani so se takoj z lučjo in drugimi potrebnimi pripravami odpravili k jami. Nato so spustili Alojzija Hlađarja po vrvi v globočino in ta je našel na dnu dečka — živega in razmehoma malo poškodovanega, da si je padel 25 metrov visoko. Deček je prebil v tem groznem položaju celih 14 ur. Rešitelj ga je našel na dnu jame mirno spečega z jopico pod glavo. Deček ni razmehoma hudo poškodovan, zlomljena je namreč samo leva roka in leva noga. Ponesrečenca so takoj prepeljali v

Nabrežino in od tam v bolnišnico v Trst.

— **Iz Gornjega grada** se nam piše: Pred tremi leti je bil tukaj nočni čuvaj Matevž Kolenc, ko se je ob 1. uri popolnoči približal kaplanovi kleti, v kateri je zapazil luč, obstreljen, da mu je samokresna krogla obtičala v čeljusti. Storičca niso dobili, dasi ga tukaj pozna vsak otrok. Pričeli sta se že dve preiskavi, a sta bili obe ustavljeni. Pri zadnji se je imenovalo naravnost ime sumljivega krivca, svedoki so izpovedali zelo obteževalno za-nj, a ko je vse pričakovalo da se dotičnega obdolženca prime, se je preiskava mahoma — ustavila. Zakaj? To je zagonetka, ki se da rešiti samo na ta način, da je morda sodišče preiskavo ustavilo, oziroma moralo ustaviti na višji migljaj, ker bi sicer moralo postopati proti duhovniku. Preiskava je spravila toliko sumljivih momentov na dan, da je edino to mogoče. V celi stvari pa se nam zdi jako čudno, da se v tej zadevi od pristojnih oblastev ne vrše nobena poizvedovanja več in da se je tudi sprva zelo mlačno zasledovalo krivca, kar pač drugače ni običajno; saj se sicer v najneznatnejših in najmalenkostnejših slučajih vrše poizvedovanja z občudovanja vredno energijo in se ne opuste preje, da se ne pride stvari do dna. Pobjo nočnega čuvaja, ki je bil smrtno nevarno ranjen in pohabljen za celo življenje, pa vendar ni nobena malenkost! Nam bi bilo končno vse jedno, ako dobi sodišče krivca ali ne, smili se pa nam ubogi nočni čuvaj, ki je v izpolnjevanju svoje itak težavne službe vsled prizadejane mu poškodbe popolnoma obnemogel in zaradi tega tudi izgubil službo pismoše, katera ga je edino živela. Ta revež opravlja sedaj za 10 kron mesečne plače naporno službo nočnega čuvaja, da se borno preživi, dočim poškodovalec najbrže tiči v blagostanju in si da pokojno rasti svoj okrogli trebušek. Ta brezobrazen človek, kate-rega so, kakor se trdi, slovenski in nemški časopisi že imenovali s polnim imenom, nima toliko vesti, četudi je baje služabnik božji, da bi svojo žrtev, ki se nahaja v najskrajnejši bedi, ako ne drugače — vsaj skrivoma podpiral in mu privoščil vsaj kako drobtinico s svoje bogato obložene mize. In ako ni kriv, zakaj mirno prenaša tako grozne obdolžitve, kakor mu jih je javno očital Matevž Kolenc in razni listi? Zakaj se ne opere pred javnostjo tega sramotnega suma? Ali ne ve, da »qui tacet, consentire videtur«? Ali nima toliko poguma? — Sicer pa mislimo, da veže tudi tržko občino, v katere službi je bil Kolenc obstreljen, častna dolžnost, da se zločinca zasledi in ga doleti pravična kazen. Pa tudi v svojem interesu je občina primorana napeti vse sile, da se eruira krivec. Sedaj nočni čuvaj Kolenc, ki je že obnemogel in za vsako delo nezmožen, pripade v ubožno oskrb občini in tržka občina bo morala vrhu tega še plačati Kolencu, to je garantirano, primerno odškodnino, ker je isti v izvrševanju občinske službe postal dela nezmožen, in občina bode vseto plačevala — za bogatega zločinca, ki se ji bode v pest smejal, da je tako nespa-metna! Ali ne bode slavni obč. odbor ničesar storil, da bi pripomogel revežu Kolencu do pravice in da bi sebe obvaroval škode?

— **„Žalosten odmev izza orožnih vaj“.** V »Gorenjcu« čitamo: »Gorje je tudi tistemu krdelu slovenskih vojakov, ki ima za poveljnika ali kakega nižjega zapovedovalca Nemca, napojenega z germanskim duhom. Koliko nezaslužnih kazni, koliko nepotrebnih muk pri vezbanju in koliko drugega nepotrebnega napornega dela v vojašnici morajo pretrpeti nesrečni vojaki pod njegovo kruto oblastjo. Slovenski vojaki so se še v vseh bitkah, katerih so se udeležili, odlikovali z nenavadno hrabrostjo ter srčnostjo in tudi sedaj v mirnem času se pri vsaki

večji vaji izkažejo kot dobri in zanesljivi vojaki v občo zadovoljnost in pohvalo višjih poveljnikov. Ali vse to jim ne pridobi poštene naklonjenosti in prizanesljivosti od strani zapovedujočega nemškega šovinista, ampak ta pri vsaki ugodni priliki poskusi z veliko slastjo svojo železno moč nad njimi. Slovenski vojak mu je zanikaren pes, on pa je žlahten gospod in polbog, ki razpolaga črez življenje in smrt ubogega vojaka! Ako bi strl s svojim nemškim gnevom pristransko in krivično zdravje ali življenje kakega slovenskega nesrečneža in s tem pahnil družino tega v največjo bedo in nesrečo, to njega ne brigs, ker ve, da bi ne bilo treba njemu kot povzročitelju skrbeti za osirotele slovenske reveže in tudi država bi se otrsela take neprijetne naloge. Pri tem se spominjamo na one orožne vaje, ki so se vršile lani ob tem času na Notranjskem tam okrog Ilirske Bistrice in Trnovega. Tam je bil pri teh vajah tudi naš domači domobranski polk št. 27 iz Ljubljane. Kakor znano, pa morajo zdaj zadnjo, to je četrto orožno vajo, delati tudi vsi tisti vojaki, ki so prvotno služili in dovršili prve tri orožne vaje pri pešpolkih, pri domobranci in orožne vaje pri teh trajajo vselej po 28 dni, a pri pešpolkih navadno le po 13 dni. Zakaj so ravno domobranci udarjeni s toliko večjim trpljenjem, to nam ni znano. To pa smo slišali že od več strani, da se pri domobranci tudi sploh postopa mnogo trše in osornejše, kakor pri pešpolkih. Posebno nad onimi vojaki, ki pridejo k orožnim vajam od pešpolkov, se domobranci radi znašajo, češ, zdaj vas imamo in vam pokažemo, da nas bode pomnili! Med vsemi težavami in neprijetnostmi, ki jih morajo pretrpeti vojaki v mirnem času, so vsakoletne jesenske orožne vaje najhujše. Vsako leto najde pri teh več vojakov smrt, nekateri pa si nakopljejo neozdravljive bolezni. Toda vse trpinčenje naši vojaki navadno udano in voljno prenašajo, ako se ravna pri tem z njimi vsaj s človeškim čutom. A tistega surovega in razžaljivega zmerjanja, s katerim nekateri častniki tako radi obkladajo moštvo, raznovrstnega nepotrebnega mučenja in draženja, posebno če to izvira iz narodnostnega sovraštva, ne morejo hladnokrvno prezreti in pozabiti! Zato naj bi se z vojaki, zlasti z onimi, ki prihajajo k zadnjim orožnim vajam in so se mnogi med njimi doma že privadili boljše družbe, postopalo bolj človeško!

— **Misteriozen slučaj.** Iz Trsta se nam poroča: Strojvodja južne železnice, 42letni Jakob Vračko, je prišel večeraj opoldne na svoj dom v Rojanu št. 172 in je našel svojo 23letno ženo Marijo ustreljeno na postelji. Poleg nje je ležal vojaški revolver, last nečega v isti hiši stanujočega nadporočnika pešpolka št. 97 Sigfrida Hellerja. Vračko je poklical ljudi in prišla je tudi policija. Vračko je povedal policiji, da se je tisto jutro ob 9. uri 25 min. pripeljal z vlakom iz Ljubljane v Trst in našel vrata v svoje stanovanje zaprta. Ker je zaman trkal, je končno vrata ulomil. Nadporočnik Heller ni vedel povedati, kako je prišel njegov revolver v Vračkovo stanovanje. Revolver je bil spravljen v omari, nadporočnik pa je že ob 9. uri zjutraj odšel z doma. Pri zaslišanju v hiši stanujočih ljudi se je izvedelo, da so nekateri slišali strel iz revolverja. Vračko je povedal, da je enkrat sam ustrelil, a le, da bi videl, če je revolver nabit. Dveh strelcov ni nihče slišal. Vračko je tudi rekel, da je živel s svojo ženo v jako srednjem zakonu. Sodnik je dal Vračkoto zapreti, ker ga ima na sumu, da je morda sam ustrelil svojo ženo.

— **Tragična smrt.** K sobotni jubilejski slavnosti je prišel v Ljubljano tudi okupacijski sobojevnik Josip Kordeš iz Globokega na Go-

renjskem. Preveliko razburjenje pa je najbrže delovalo na moža s tako silo, da ga je zadela kap. Pogreb je bil 17. t. m. iz bolnišnice k Sv. Krištofu. Pokoj vrlému bojevniku!

— **Požar v Vačah.** Iz vaške okolice se nam piše, da je grozni požar upepelil dne 14. avgusta t. l. v Vačah razven cerkve, župnišča in 11 hiš — vse. Pogorelo je toraj 34 hišnih števil, približno toliko skednjev in še enkrat totiko kozolcev, skladišč in drugih gospodarskih poslopij in več domačih živalij. Samo naša banka »Slavija« je zadeta s 44 tisoč kronami zavarovalnine, koliko pa druge zavarovalnice, se še ne da konstatovati. Od strahu je umrla babica Reza Zupančič na pogorišču, neko drugo posestnico so le s težavo rešili. Ljudem so zgoreli poljski pridelki, oprava, obleka in mnogim tudi gotovina, ker se je razdejajoči element širil s toliko hitrostjo, da so morali vrli orožniki odganjati ljudi od gorečih objektov, sicer bi se jih bila veliko večja množina ponesrečila. Ker na Vačah že poprej ni bilo blagostanja, je zavladala sedaj beda v vsi svoji strahoti; pomoč je najnujnejše potrebna, kar more kdo utpeti, vse bo prav prišlo pogorelcem. Ne moremo si kaj, da ne bi g. Fr. Slanca iz Litije pohvalno omenjali. Ta blagi mož pripeljal je takoj na lice mesta več vreč kruha in sira, ter je delil ob splošni stiski revežem; saj niso jedli tržani od zajutreka ves dan nič, mnogi še tudi drugi dan ne, ker ni bilo niti kaj niti kje kuhati. Posestnike priporočamo zavarovalnicam, naj jim kulantno izplačajo zavarovalnino, gospodje poslanci pa se naj zavzamejo, da se dobe čimprej podpore iz deželne in državne blagajne. So pa še druge družine na Vačah, katere nimajo tega tolažilnega upanja. To so uslužbenci, državni in deželni. Tem naj priskočijo njih oblasti na pomoč. Ker ni stanovanj, je nujsnost najumestnejša. V boletnem uradu je rešil skrbni dacar službeno pisarno, prepustivši svojo lastnino plamenu. Šola je razdejana od vrha do tal; stropi so popadali na tla in strli še to, kar je ostalo divjajočemu ognju. Pošta je zgorela popolnoma, najmanjšega spisa ni bilo možno rešiti, razven nekaj denarnih pisem iz Amerike. Orožnikom so uničili goreči valovi vso opravo in obleko, le uradne spise so rešili. Tu se vidi zanesljivost Slovenca v službi. Svoje imetje žrtvuje, da reši urad. Večina uslužbencev ima mnogobrojne družine a strehe nobene. Gasilnih društev ni bilo, le probujena Litija je poslala svoje izborna gasilno društvo v pomoč pogorelcem; gasili so v petek v soboto in v nedeljo neumorno in vstrajno, ter z največjim naporom preprečili še večje nezgode, ker ni bilo dobiti dovolj vode. Sreča je le da se ta udarec ni pripetil po noči. Govori se mnogo o provzročiteljih tega zla a vse kaže, da so zažgali otroci.

— **Požari.** Dne 10. t. m. je pogorel Josipu Gorjupu v Mokronogu kozolec s hlevom in mlatilnico, kočarju Josipu Mojstrovicu pa hiša z vsemi premičninami. Skoda se ceni na prilično 2800 K, katera svota je samo deloma pokrita z zavarovalnino, ki se bode izplačala pogorelcem od dotične zavarovalne družbe. Ogenj je zanetil 5letni kočarski sin Janez Kovarčič, ki se je igral z vžgalicami. — Istega dne je ogenj uničil posestniku Leopoldu Knezu v Št. Jurju vsa gospodarska poslopja in mu napravil okoli 6000 K škode. Knez je bil zavarovan le za 600 K. Zgorela je tudi vsa v hlevu se nahajajoča živina. France Bravec, ki je hotel živino iz gorečega hleva rešiti, je bil hudo opečen, da so ga morali prepeljati v deželno bolnišnico v Ljubljano.

— **Umor in samomor.** Jakob Ribarič, kmetski sin v Brlogu na Hrvatskem, je bil že dlje časa bolan na umu. Spravili so ga v bolnišnico v Karlovec, odkoder so ga

pa v par dneh odpustili, ker je bil baje že zdrav. V rodni vasi so se ga bali vsi, ker je bil izvanredno močan, in ker je večkrat s sekuro v rokah pretel ljudem, da jih bode pobil. Pretekli četrtek je znova znorel; oborožil se je s sekuro ter navalil na hišo kmeta Novoselca. K sreči ga je ta še ob pravem času zapazil, da je še mogel z ženo in otroci pobegniti. Ribarič je razsekal hišna vrata, potrl vse pohištvo, pobil vso živino in končno zažgal tudi hišo. Nato se je vrnil domov in napadel svoje stariše. Mati je zbežala k sosedu, oče pa se je zaklenil v svojo sobo. Razdivjani sin pa je razklal vrata in očeta s sekuro pobil na tla, da je smrtno nevarno ranjen obležal. Od tod je hitel Ribarič k sosedu in je tam mater na najgrozovitejši način usmrtil. Nekaj dni pozneje so našli umobolnega tudi mrtvega, poleg njega je ležala krvava sekira. Sodi se, da se je nesrečnežu po materinem umoru za nekaj hipov razjasnil um, da je spoznal svoje grozovito dejanje in da je v obupu izvršil samomor.

— **Nezgoda na vipavski železnici.** Tam, kjer prereže vipavska železnica mirenko cesto, je v petek zadel vlak ob voz, na katerem je bila neka Ana Devetak s tremi otroci. Strojvodja je dal sicer svarilno znamenje z žvižgom, a nihče se ni za to zmenil. Vlak je zadel v konja, in ga zalučal v stran ter ubil, ženi in otrokom pa se ni ničesar zgodilo. »Gorici« se zdi, kakor da je imela tu vmes kaka nevidna moč svojo roko. Res je tako, prav res! Zgode se slučajji, ki niso več slučajji, in »nevidna moč, ki ima svojo roko vmes«, je jako lepo povedano.

* **Pater Stojalovski.** V Bohinji v Galiciji je bil 6. t. m. shod volilcev, katerega sta se vdeležila tudi kot poslanca pater Stojalovski in vodja poljske ljudske stranke Stapinski. Oba poslanca sta sedela sprva pri eni mizi skupaj; ko se je bližalo zborovanje koncu, sta se pa sprla in dejansko sprijela. Pater Stojalovski pripoveduje o tem dogodku v svojem listu doslovno tako-le: Zborovanje se je začelo popolnoma mirno. Še le ob koncu shoda je napadel poslanec Stapinski poleg sedečega patra Stojalowskega rekoč: »Pater, Vi ste ruski agent in kot tak nimate ničesar opraviti pri poljskem zborovanju!« Na te besede je pripeljal pater Stojalowski gospodu Stapinskemu dve gorki zausnici s pristavkom: »Svinja nemarna, tu imaš odgovor!« Ta lopov se je torej lahko prepričal o osebnem vplivu patra Stojalowskega, zakaj ako bi bil le ta hotel, pretepli bi ga navzoči kmetje, da bi se ne ganil več, Stojalowski pa je to velikodušno prepričal. Ej, ti gališki kmetje morajo imeti pač veliko spoštovanje do takih poslancev, ki se na javnih shodih med sabo stepo!

* **Kristusov nagrobni prt v Turinu.** Prepričenjakov in duhovnikov o pristnosti takozvanega Kristusovega nagrobnega prta v Turinu se bliža koncu. Katoliška cerkev se ni mogla več dalje vstavljati nepobitnim dokazom o nepristnosti te relikvije in se je molče udala. Dokazalo se je, da je ta nagrobni prt nastal šele v prvi polovici 14. stoletja, torej malo časa preje, ko je papež Klement VII. slikarji na tem prtju v posebni buli kot pristno pripoznal. Od tistega časa naprej pa so cerkveni krogi z vso energičnostjo pvdarjali pristnost te najdragocenejše relikvije katoliške cerkve in še le sedaj po preteku več nego 500 let so morali malodušno pod pezo znanstvenih dokazov priznati, da so celih 500 let ljudi vodili za nos in jih grdo sleparili. Trdovraten molk sv. kongregacije obredov in relikvij, ki se je še na ukaz Leona XIII. imela baviti s proučevanjem tega kočljiva

vega vprašanja, je značilen in govori cele knjige! Sv. kongregacija molči, ker pristnosti Kristusovega nagrobnega prta v očigled pričujočih protidokazov ne more več braniti, priznati pa tudi neče, da je cerkev s svojimi nezmotljivimi papeži bila 500 let v grdi zmoti in da so ji njeno zmoto morali dokazati — brezverski učenjaki! To mora boleti! Upamo, da bode znanost ad oculos dokazala cerkvi marsikatero tako pobožno pomoto!

* **Siegfried, Adam, Rikard, Teodor, Oto Sarto.** V Siegsburgu na Nemškem izhajajoča »Siegszeitung« je prinesla ob izvolitvi novega papeža sledečo brzojavko: »Papežem je izvoljen Siegfried, Adam, Rikard, Teodor, Oto Sarto, benečanski patrijarh.« Uredništvo je namreč dobilo o izvolitvi telefonično poročilo. Da bi boljše razumelo ime, je telefonist počasi zlogoval v aparat: »S—A—R—T—O, Sarto, a urednik si je tolmačil to za začetne črke krstnih imen ter jih preustrojil po nemški!

* **Knez Ferdinand okraden.** Policija v Miškolecu je brzojavno obvestila mestno poglavarstvo v Budimpešti, da je neki neznan človek iz prtljažnega voza kneza Ferdinanda bolgarskega ukradel kovčeg s srebrnim knezovim grbom. V kovčegu se nahajajo razne dragocene, ponajveč srebrne stvari velike vrednosti. Tatu še sedaj niso mogli zaslediti.

* **Od kod je beseda »fija-ker«?** Pred letom 1612. so si privoščili v Parizu le milijonarji in posebno veliki gospodje razkošje, da so se vozili v lastnih vozovih. Drugo plemstvo in meščani so hodili ali peš, ali pa so se dali v nosilnicah prenašati. Takrat pa si je izmislil podjetni trgovec Saupage nove vire dohodkov. Dal si je napraviti več voz ter jih prepustil občinstvu na razpolago za 25 sous od ure. Imel je čudovit uspeh. V začetku so imenovali njegove vozove »Carose«; ker pa je imel Saupage nad vratmi svoje hiše naslikanega sv. Fiakrija, klicali so ga kratko Fiaker, a ime je prešlo polagoma tudi na njegove vozove, pozneje pa na vsakogar, ki se je s prevažanjem pečal.

* **Grozna statistika.** Ameriška statistika prinaša sledeče strašne podatke: Od leta 1895 do 1900 je bilo linčanih 2516 oseb, in sicer 1678 zamorcev, 801 beli, 21 Indijancev, 9 Kitajcev in 7 Mehikancev. Med umorjenimi je bilo 50 žensk. V tekočem letu je bilo že 45 linčanov. Kakor znano, se pri linčanju izbirajo najgrozovitejše muke. Največ žrtev so nad ognjem polagoma žive pekli, a na tisoče ljudstva obojega spola in vseh slojev je bilo med gledalci.

* **Živa pokopana.** V ruski občini Novačerkavska je umrla nedavno žena bogatega graščaka. Ker ni bilo zdravnika blizu, da bi konstatiral smrt, naprosil je župnika, da to stori. Na župnikov nasvet je pokopal ženo že drugi dan. Čez nekaj časa pa mu je začela vest očitati, zakaj ni dal žene po zdravniku preiskati. Da si pomiri vest, zaprosil je višjo oblast, da sme ženo izkopati, kar se mu je tudi dovolilo. Izkopalcem se je pokazal grozen prizor, ko so krsto odprli. Meso z rok je bilo izpraskano, oči so bile izbuljene vsled straha in smrtne groze, v rokah pa je tiščala cele šope las, ki si jih je izpulila. Pokopali so jo bili namreč navidezno mrtvo ter se je zbudila v grobu.

* **Najmanjša žena** je vsekako kubanska Chiquila. Rojena je bila 14. decembra 1869, a je, vkljub svojemu 33 letom jedva 65 cm visoka ter tehtala 17½ funtov. Mala dama pa je mnogo potovala ter pozna celo Ameriko pa tudi vsa večja evropska mesta. Za njeno garderobo jo lahko zavida vsaka kraljica, a dragocenosti ima v vrednosti 800.000 dolarjev.

Američanski čudak. V Čikagu je umrl 83letni milijonar George Cline, ki je imel zelo čudne navade. Po svetovni razstavi v Čikagu kupil si je Cline hotel s 75 sobami in je živel v njem popolnoma sam. Za stanovanje je rabil samo eno sobo, a je pustil vkljub temu vseh ostalih 74 sob krasno meblirati. Pod njegovo posteljo je ležalo osem vijolin, med temi ena v vrednosti 6000 mark. Zadnjih deset let pred smrtjo je skoro neprenehoma igral na vijolino. Večkrat ga ni bilo po dva dni nič na svetlo in ves ta čas ni vžil nikake hrane. Potem se je pa navadno podal v kako slabejšo gostino, kjer pa ni nikdar več potrosil za kosilo kakor 60 vinarjev. Celi mesec je potrosil za hrano samo 12 mark. Poleg sviranja je pa ljubil še neko drugo zabavo. Poistal je namreč Irce, ki so govorili v posebno čudnem narečju, jim stregel z jedjo in pijačo, samo da jih je slišal govoriti. Svoje kolosalno premoženje je zapustil ta čudak svojemu bratu in drugim sorodnikom.

Mutec obsojen zaradi zmerjanja. Krojač Hanis Silverstein v New Yorku je popolnoma gluhi in mutasti, vendar ga je tožila neka gospa zaradi psovovanja in zmerjanja. Razžaljive besede je namreč pokazal v znakih za mutaste, a gospa je slučajno tudi znala te znake. Nič ni pomagalo mutecu »tajiti«, obsojen je bil na 10 dolarjev globe. Sodbo mu je moral raztolmačiti poseben tolmač zopet v znakih.

Naročnik pred nebeskimi vratmi. Angleški cerkveni časopis »Wallasey Parish Magazine« je neredno prejemal naročnino. Da bi naročnike spomnil na njihovo dolžnost, prinesel je razgovor nekoga naročnika s sv. Petrom na pragu nebeskih vrat. Peter: »Kdo si?« Duša: »Prebivalec iz Wallaseya.« Peter: »Ali si bil naročnik »Parish Magazine«?« Duša: »Da.« Peter: »Ali si plačal svojo naročnino?« Duša: »Pozabil sem.« Peter: (beri: marš!)

Zver v človeški podobi. Na otoku Šahalín v Sibiriji v prognanstvu živečega kmeta Kaserskega je ovadila njegova žena, da je pomoril že celo vrsto ljudi in ž njimi krmil svinje. Pri preiskavi so našli v njegovem stanovanju dve steklenici človeške masti, s katero si je mazal črevelje. Kaserski je ravnodušno priznal, da mu nobena pijača bolje ne

diši kot človeška kri. Števila umorjenih si ni zapomnil, ker je moril, kjerkoli se mu je nudila prilika.

Kako Madjari branijo svojo narodno čast. Monakovska »Jugend« je sicer dober ali Slovanom skrajno sovražna list. Pri vsaki priliki nas zasramuje in Slovani to udano prenašmo. Madjari so v tem oziru vse drugačni. Zadnjič je »Jugend« priobčila še precej nedolžen napad na Madjare. Posledica tega je bila, da so v Pešti v vseh kavarnah zahtevali, da se »Jugend« opusti. V raznih kavarnah so jo sežgali. Društvo, ki oskrbuje kolportažo po vseh kolodvorih na Ogrskem, je prodajanje »Jugend« takoj ustavilo in sklenilo, da je sploh več ne prodaja, časopisje pa zahteva, naj se »Jugend« vzame poštni debit. Madjari imajo pač živ čut za narodno čast in za narodni ponos.

Smrt operiranega — zviša zdravniku plačo. Dr. Lee, zdravnik bivšega ameriškega predsednika Mac Kinleya, je kot veščak v neki pravdi zagovarjal načelo, ki bi postalo usodno za bolnike, ako bi se uveljavilo. Neki dr. Manley je namreč tožil dediča gospe Barret, kateri je operiral želodec, a je žena kmalu po operaciji umrla. Dedič se je vsled tega branil izplačati zdravniško nagrado 2100 mark, temuč je ponujal le 600 mark, češ, da operacija itak ni nič pomagala. Dr. Lee je izjavil kot veščak, da smrt operiranega zdravnika ne osvobodi dolžnosti, temuč bi v takem slučaju moral imeti zdravnik celo pravico, zahtevati višji honorar. Ako bolnik po operaciji ozdravi, poviša to zdravnikov ugled, ako pa umrje, zdravniku škoduje, ker se bolniki ne zatekajo s tolikim zaupanjem več k njemu.

O te ženske! Pred nekaj dnevi je pobegnila žena obrtnika I. v Oseku z najmlajšim pomočnikom svojega moža, zapustivši sedmero otrok v starosti od 12 let do 9 mesev. Nezvesta žena je stara 35, njen ljubimec pa 17 let! Lahkoumna žena je imela pri možu vsega dovolj. On je delal od zore do mraka, ona pa je samo skrbela za otroke. Mož si je s svojo štedljivostjo prihranil toliko, da si je kupil hišo s posestvom, ki je vredno blizu deset tisoč, vrhu tega pa še ima lep prihranek v hranilnici. Vse to pa je zavrgla lahkoživa mati s tolikimi otroci in po 16letnem zakonu!

Zmešane lase

kupuje po najvišjih cenah in plača bolje nego vsaka zunanja firma

Ludovik Businaro

v Ljubljani, Hilšarjeve ulice št. 10.

Nabiralce las opozarjam s tem uljudno na mojo firmo.

Šunka

s kožo 1 gld., brez kože 95 kr., brez kosti s kožo 1 gld. 10 kr., plečeta brez kosti 90 kr., suho meso 78 kr., slanina 82 kr., prešičji jeziki 1 gld., goveji 1 gld. 20 kr., glavčina brez kosti 45 kr., dunajska salame 80 kr., prave boljše 1 gld., iz šunkna 1 gld. 20 kr., ovske za mesec junij 1 gld. 80 kr., vsaki mesec 15 kr. dražji kilo, velika klobasa ena 20 kr. — Pošilja le dobro pošteno blago od 5 klg. naprej proti povzetju

Janko Ev. Sirc v Kranju.

Največje, najhitrejše ter najvarnejše vrste velikanskih parnikov, ki vozijo v Ameriko.

Hamburg-New York le 6 dni.

Vozne karte po najnižjih cenah za vse razrede prodaja ter daje pojasnila točno in brezplačno oblastveno potrjena

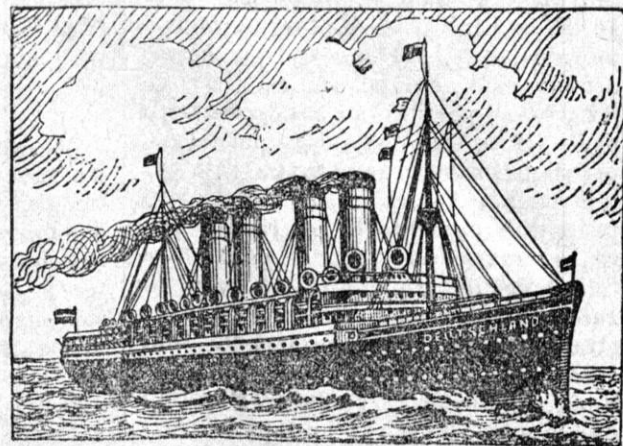
agentura

Hamburg-Ameriške linije

Ljubljana

Dunajska cesta št. 31

od južnega kolodvora takoj na desno.

Stanje hranilnih vlog:

17 milijonov kron.

Rezervni zaklad:

nad 400.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12 ure dopoldne in jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsacega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

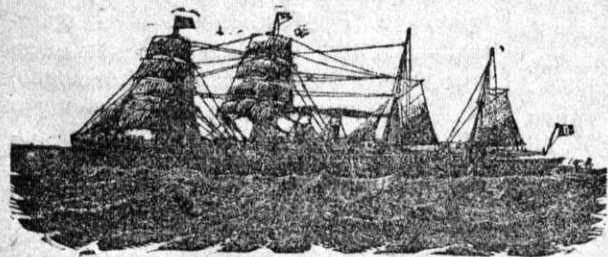
Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice. Posoja se na zemljišča po 4³/₄% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala. (89-8)

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje, in sicer po 4¹/₂% do 5%.

Red Star Line.

Iz Antwerpena

v Ameriko.

Prve vrste parobrodil. — Naravnost brez prekladanja v New York in v Philadelphijo. — Dobra hrana. — Izborna oprava na ladiji. — Nizke vožne cene. (1826-9)

Pojasnila dajejo:

Red Star Line, 20, Wiedener Gürtel. na Dunaji, ali Karol Rešek, konc. agent v Ljubljani, Kolodvorske ulice št. 32.

Spominjajte se dljaške in ljudske kuhinje pri igrah in stavah, pri svečanostih in oporokah, kakor tudi pri nepričakovanih dobitkih.

Loterijske srečke.

Brno, 6. avgusta.	70, 7, 72, 66, 60.
Dunaj, 14. avgusta.	31, 85, 33, 20, 58.
Trst, 8. avgusta.	84, 67, 46, 7, 49.
Gradeo, 14. avgusta.	83, 61, 25, 87, 30.
Praga, 12. avgusta.	26, 44, 41, 53, 13.
Lino, 8. avgusta.	17, 10, 20, 65, 51.

Pariz 1900

GRAND PRIX.

Singer-jevi šivalni stroji

za domačo uporabo in vsako stroko fabrikacije.

Brezplačni pouk v vseh tehnikah modernega vezenja.

Singer Co. šivalni stroji del. dr.

Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 6.

(1380-7)